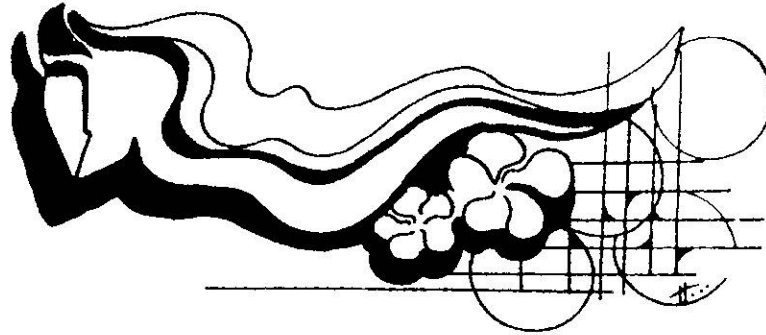

Tơ Vương

VŨ ĐÌNH BON

Nguyễn Công Trứ dạy thời Trung Học rằng: “Thông minh nhất nam tử, Yếu vi thiên hạ kỳ”. Nhất nam tử thì tại hạ không lấy làm chắc. Đàn bà con gái thời Cụ Nguyễn bị cấm chỉ không được lều chõng đi thi, dĩ nhiên các cụ nam tự chăm mình nhất cả, chả vậy mà cụ bà Tú Xương đã khen thơ chồng mình: “Rằng hay thì thật là hay, không hay sao lại đổ ngay Tú Tài”, song chưa chắc đã qua mặt được một Mạnh Lệ Quân. Cụ Nguyễn lại dạy “Không cộng danh nát với cỏ cây”. Câu này chắc là đúng 90 phần đầu. Chuyên cần sách vở bao năm để rồi kiếm được job thơm, lấy vợ sinh con rồi có cháu, sáng cấp ô đi tối cấp về, cho đến một ngày đẹp trời nào đó, tuyên bố “quit job”, về vườn dưỡng lão, thì cuộc sống có vẻ cầu an quá.

Ngày xưa, khi băng ngang những thôn xóm lao động nghèo nằn trên đường đến trường, nhìn những em bé bán báo, đánh giày, bỗng thấy buồn man mác, lòng những ước mong sau này làm được một cái gì để đồng bào được cơm no áo ấm, không phải sống chui rúc trong những căn chòi chật chội, dơ dáy, không phải bon chen kiếm sống khổ cực như vậy. Nhìn anh nông phu theo sau con trâu trong làn nước lạnh tê buốt, nhìn đám mục đồng chơi bi, đánh đáo, hoặc một vài cô gái tát nước bên bờ, cái cảnh thơ mộng “tát ánh trăng vàng đổ đi” chắc sẽ không còn tồn tại nếu mình chính là người bị dẫm chân trong vũng bùn tối đen đó.

Con chim non ngày xưa giờ đây đã đủ lông, đủ cánh, cũng biết nhảy nhót tung tăng, bay lượn nhập nhãng, cũng muốn “lấy sở trường làm sở dụng”. Vấn đề là làm như thế nào.

Sau 19 năm đấu tranh cấm vận, chính phủ Clinton đã chính thức cho phép thương gia Mỹ mậu dịch với Việt Nam. Cái khó của ái hữu chúng ta là Việt Nam với một

chính phủ không hợp nguyện vọng nhân dân. Đồng bào Việt dĩ nhiên vẫn là những anh nông phu, những cô thôn nữ, những em bé đánh giày, bán báo như xưa. Nhân viên chính phủ thì trái lại, văn hóa kém cỏi nhưng sâu mọt, hủ hóa và phe đảng. Chính sách chính phủ thì độc đảng, độc quyền.

Vấn đề của chúng ta là có nên hợp tác với chính phủ hiện hữu để chung tay xây dựng đất nước hay không. Nếu hợp tác thì bằng cách nào và làm thế nào để đồng bào hiểu rằng không phải chúng ta hợp tác với chính phủ hiện tại là để củng cố thêm quyền lực cho họ, để được ăn trên ngồi trốc hoặc chỉ để kiếm lợi lộc riêng cho chúng ta. Cũng phải làm thế nào để những người đang nắm giữ vận mệnh quốc gia cùng nhìn về một hướng với chúng ta hầu cải thiện đường lối lãnh đạo với mục đích là đưa nhân dân đến ấm no, đất nước đến thanh bình. “If you can not beat them, join them.” Chúng ta chỉ có thể đem cái hay cái đẹp khuyến dụ người khác khi cùng bắt tay vào việc. Lấy thúng úp lên cây đèn chắc không đem ánh sáng cho ai bao giờ. Thiết nghĩ những người lãnh đạo đương thời cũng cùng đồng giống Việt như chúng ta, cùng hoài bão đưa nước nhà đến phú cường, nhân dân đến hạnh phúc như chúng ta. Nếu đứng bên lề, bất hợp tác thì nên chờ tới khi nào. Chúng ta đã chờ đợi và nguyện cầu cho chế độ đảng trị sụp đổ, hoặc ít ra, thay đổi chiều hướng suốt 19 năm, và chỉ thấy đổi thay nhỏ giọt. Đã kiên nhẫn 19 năm, chúng ta ráng chờ thêm 19 năm nữa hay sao?

Xin quý ái hữu thử vạch một vài con đường sáng để chúng ta cùng có mục đích chung mà noi theo. Mong thay.